

Светлина

Вестник за информация, култура и народно стопанство.

ДУПНИЦА, 7 август 1921 год.

ИЗЛИЗА ВСЕКА НЕДЕЛЯ

Урежда се от редакционен комитет при сътрудничеството на обществени дейци и др.

Ръкописи не се връщат. Адрес: 1. „СВЕТЛИНА“

БРОЙ 35 БРОЙ

За обявления се плаща: на 1 стр. 80 ст. кв. см. на останалите по 60 ст. на учреждения по 60 ст. дума. 1 брой 50 ст. Абонамент за година 30 лв. за 6 м-ци 15 лв. 3 м-ци 8 лева

ВНИМАНИЕ!!!

В склада на **Георги Пенков & С-ие** — Дупница пристигна нова партида **зрав, сух муров материал.**

Не харчете си напразно парите за друг материал, като самоковски, бански и пр. преди да видите Пиринския, изработен от гатерите на д-во „Джб“.

Направете си добре сметка, защото другия материал Ви се продава много по-скъпо.

С почитание: **Г. Пенков & С-ие.**

Ч О Р А П И

ПРИСТИГНАХА:

Ризи горни европейска изработка;

Вратовръзки плетени 50 десена;

Чорапи мъжки, дамски и детски, все-

какви качества и цветове и се прода-

ват по цени, които не търпят никаква

конкуренция, само в **Магазин**

„БЕРЛИН“ до „Казиното“ на

Хсак Д. Бераха & С-ие

Илия В. Ризов & С-ие — Дупница.

И. Т.

Чест ни е да съобщиме на почитаемите ни клиенти, че от 10 авг. т. г. преместихме контората с склада за брашна и зърнени храни в зданието на **ХРИСТО ПОЛЕГАНОВ** — до връжмата с хана.

Телефонния ни пост носи № 35, а не № 56.

Нашата фирма нема нищо общо с новоосновената такава **Витошански, Янков & С-ие**, която ще работи в дюкяна, където се помещаваше до сега нашата контора.

Като молим да си вземете бележка от гореизложеното, оставаме

С почитание: **ИЛИЯ В. РИЗОВ & С-ие.**

Г-ца Суска Г. Кочева
Г-и Георги Хр. Попиванов
Дупница венчани на 24 юлия 1921 година Неврокол.

Една назрела нужда.

Едва ли има град в България, който да има по-благоприятни условия за електрическа инсталация от нашия. Около нас, както никъде другаде в страната, е пълно изобилие от вода, буйна и силна, с големи наклони и високи водопади. И най-важното, всичко това е на некакви 4—5 или 10 километра от града, кажи го под самия ни нос.

Маса водна сила стои неоползотворена, малки усилия и тя би се обжрнала в неизчарпаем източник на електрическа енергия, която ще може да даде не само разкошно осветление на града и околните села, а и живот на ред стари и нови индустриални предприятия.

Но, забележително! До като редица градове, на които липсват и четвъртината от добрите условия на Дупница, имат отдавна електрическо осветление, у

нас нема още и помисл за такъво. Защо това е така? Дали ползата е малка, или може би, предприятието е неосществимо? Нито едното, нито другото.

Не е потребно човек да е стопански и финансов капацитет, за да разбере големите удобства и облаги, които може да донесе на града и населението една модерна електрическа инсталация. При днешната скъпотиия на газта и стъклариата, електричното осветление, доставено чрез такава инсталация, би струвало най-малко тройно по-евтино от това, което имаме сега. А това би било съществена икономия в разходите за всеко домакинство, в това число и общината. Удобствата пжк, които носи електрическата инсталация сж още поголеми.

При това предприятието е и напълно осществимо.

За него ще са потребни, наистина, големи средства, но в никой случай не и толкова големи, за да го прават невъзможно. Ако на общината липсват тези средства, частната инициатива ще ги намери, но преди да се прибегне до нея, общината е длъжна да направи всичко възможно да намери сама тия средства. А това не е невъзможно. Нашата община не е бедна. Тя има добри и сигурни приходи. Сключването на един заем, следователно, не представлява никакви трудности и не носи никакви опасности. Той ще бъде употребен за една производителна цел — предприятие, което, повече от сигурно, богато ще рентира вложения в него капитал — и като тжй нема никаква опасност да легне в тежест на бъдещите редовни бюджети, за да ги изсмуква като паразит.

И така, условията за електрическа инсталация ги има, нуждата е назрела, а и средства ще могат да се намерят. Липсва само едно: инициативата. Нея управниците сж длъжни да я имат и дадат, за да се задоволи отдавна назрелата нужда.

Време е нещо крупно и ценно да се даде на града и завещае на поколенията. А това не сж мостета и вадичките, а електрическата инсталация и електрическото осветление.

В. Х

Продава се **ливада** 14 декари, находяща се в местността „Сара-Суетлер“, при сжседи: Георги Златанов, Георги Коларски, Никола Самунков и пжт. Споразумение: **Модър Лакел** Кафене „България“.

Все „реформи!“

Юлски ден. Топло и задушно. Седя в кафене България и лениво приказвам с събеседниците си. Силната горещина предразполага човека към мързел, не му се ще да приказва, а камо ли да работи.

Раздавача ми донесе покана. Викат ме по телефона от София. Поканата дадох 10 минути преди определеното време. Станах и лениво тргнах за станцията. Когато се изкачих по стълбите сжгледах в коридора поставен телефон. Хубаво рекох си на ума, се е сетил началника та за улеснение на гражданите е оставил телефон вжн за да бъде наржка. Додеш ли, врътни и викай алло. Свърши работа и си отивай, а да не чакаш, както беше по-преди, с часове и да те заболят краката, защото столове нема — не е трапезария!..

В коридора чакаха 5—6 души. Подадох поканата. Телефонистката, която ядейки круша набързо я преглътна и каза: почакайте линията е заета. Почаках четвърт час, пак се обадох — Моля, г-це, часа минава!..

Телефонистката почна нервно да вика алло — София, алло София и добави лицето го нема още. Привичка която имат всички телефонистки, когато искат лесно да се отжрват за да ги не главоболят.

Един младеж, който наскоро се сгоди в Кюстендил чакаше. Наверно искаше да си размени няколко приятни думи с годеницата си и да я пита как е с „здравето“. Най-после казаха му, че линия е дадено и той бутва вратата за да влезе в кабината. обаче тя бе затворена.

— Не, обади се отвжтре телефонистката — на вжншия телефон.

Младежа се смути и изчерви, взе слушалката и почна да вика. Алло Кюстендил... Ти ли си Ребека... Да аз съм... Е как си... Получи ли пи-

смото ми, как ти се струва, ще додеш ли а?... Какво?... София ли?... защо?... Слушай чакай ма в неделя аз ще дода... ама... Искаше му се да каже още нещо що му желае душата, но го беше срам от нас, да са сами... да е в кабината... бива ама тука

Доде и моя ред след едно часово чакане. Взех слушалката, викаше ме един мой приятел от София зарзаватчия, по търговска работа, а за големо сжжаление между чакащите имаше и един зарзаватчия. Не можех да му отговарям, защото той слуша и ще му побжркам плана. Вжртех приказката насам, натам... не вжрви. Приятеля от София настоява, не иска да ме разбере. Нй-сетне излезох от нетърпение и му извиках: слушай Ганчо, при мене има зарзаватчия и не мога да ти кажа каквото искаш, затова чакай телеграма... До чуване. Оставих слушалката ядосано и си тргнах. И туй било телефон! Две думи да не можеш да си кажеш. Требва да те разбере всеки какво работиш и с кого приказваш. Защо поне не го постават на улицата, та всеки да чуе и види какво става по наша Дупница.

Ядосан напуснах станцията и тргнах по главната улица. По стълбите за градската градина се изкачваха две дами, облечени в леко летно облекло като пеперудки, само с една р-злика, едната бе в черна рокля, а другата — в бела Микар, че беха гжрбом към мен познах, че едната от тях е „мойта“ некогашна Мара. Сега сжм женен имам деца, а тя още ходи с кжса рокличка, като некое 16 годишно момиче, тя още продължава да си прави разходките в градската градина, колко мили спомени имаме от младостта там!.. Тржгнах и аз и тжжк, но не мислете, че по „Мара“... а ей така Не бех ходил в градината от какво стопаните й са пр-мениха.

Сега бюфета й е ремонтиран, само че отдавна прозорците зяят без стъкла, като некая започната

и изоставена кжща. Доста промени сж станали в нея: нови подправени алеи, скамейки и пр. пр. по всичко личи, че други „мераклии“ сайбии сж работили. Обжрна ми вниманието една алея, в която беше направена нещо по подобие на емблемата, която я срещаме в един ежедневник, на който тиржа се увеличаваша или намалява сжгласно запалителните газове, които ветжра донася от север. Хубаво сж я наредили новите стопани, но не би било зле на входните врати да поставят един паметник изработен от бистришки гранитни камъни изобразяващ лика на некой сжвременен дупнишки „революционер“ в работнишко облекло джржащ в ржцете си високо надвесен над вратите един грамаден чук, та когато посетителя влиза в градината да знае, кой е сайбията й и че тук закасалите трудоваци са си отбивали трудовата повиност излежавайки се по новите пейки на сенка под джрветата, благославяйки оня, който пржв е дал идеята за трудовата повиност.

Разхождам се из градината и си мисля. В наша Дупница всеки как разбира работата тжй я вжрши. Отиди в Окол. Управление ще намериш портрета на Стамболийски, в общината портрета на покойния Муструков, като че ли заслужили бжлгарни нема, освен тия за които всеки по своему дава оценка.

И тжй реформи, навсекжде реформи. В пощата, в градската градина, в общината и пр. пр. и когато вжншен човек посети града ни с гордост можем да го разведем да разгледа забележителностите на града, които сж оригинални и с право може да ни се надсмее, че Дупница, вжпреки че е търговски град е останал много надире, като само се занимава с „големи реформи“

Ще ни сжжали и отминне.

Дупница, юлий 1921 год.

Руго Лето.